

Posudek oponenta na bakalářskou práci

Natálie Richterová - Reflexe vyjednávání o domácím porodu: Aktéři, diskurzy, kontexty

Vedoucí: Mgr. Hedvika Novotná

FHS UK, Praha 2014

Práce Natálie Richterové představuje zdařilý a ucelený souhrn poznatků o domácích porodech. Jedná se o téma nejen aktuální, nýbrž také značně kontroverzní. Hned na úvod je nutno podotknout, že navzdory výše uvedenému přistupuje autorka ke zvolenému tématu neutrálně a nesnaží se čtenáře vést k preferenci jedné, či druhé strany problematiky.

Práce čítá celkem 84 stran textu, který je systematicky členěn na teoretickou, metodologickou a empirickou část. Autorka prokazuje velmi dobrou orientaci v dané problematice, chválím odbornost textu jako celku, včetně poznámkového aparátu pod čarou. Překlepy či drobné stylistické chyby jsou vzhledem k rozsahu textu zanedbatelné.

V teoretické části práce autorka prostřednictvím literární rešerše srovnává podobu přirozeného a domácího porodu a zmiňuje rovněž problematický střet dvou diskurzů – diskurzu dominantního (lékařského) a diskurzu alternativního. V úvodní kapitole *Dva modely vedení porodu* je uveden odkaz na myšlenky a dílo francouzského průkopníka přirozeného porodu Michela Odenta. Zde postrádám zmínku o Fredericku Leboyerovi, taktéž významném představiteli francouzského porodnictví, který se ve svém celoživotním díle zabývá rovněž přirozenými podmínkami narození dítěte, a to hlavně z pohledu minimální zátěže vůči novorozenci. Zde by bylo rozhodně zajímavé koncepty obou porodníků porovnat.

Metodologická část práce obsahuje kromě obvyklých podkapitol také zdařile zpracovaný nástin etických aspektů realizovaného výzkumu. Vzhledem k tomu, že se sice jedná o téma veřejně diskutované, přesto však z pohledu jednotlivce (ženy) intimní, je kapitola *Etika výzkumu* takřka nepostradatelnou součástí odborného textu.

Empirická část práce smysluplně navazuje na její teoretická východiska. Rovněž pozitivně hodnotím vlastní zpracování výzkumu, pro jehož realizaci byla zvolena kvalitativní metoda narativního a polostrukturovaného rozhovoru. Autorka zde s přehledem prokázala schopnost samostatné vědecké práce. Jako přílohu bych zde uvítala alespoň nástin otázek polostrukturovaného rozhovoru.

Ve výčtu citované literatury najdeme jak primární, tak sekundární zdroje. Oceňuji, že autorka cituje nejen přední odborníky obou diskurzů (dominantního i alternativního), ale zjištěné údaje porovnává i s dostupnými výzkumy a doplňuje je rovněž o výsledky statistických průzkumů, o legislativní údaje či o výsledky dvojí mediální analýzy, což je bezesporu ku prospěchu celkové kvality práce. Je škoda, že práce nezahrnuje také zahraniční zdroje, ačkoli sama autorka upozorňuje na existenci zahraničních výzkumů na zvolené téma (např. na str. 70 a 76).

V kapitole *Závěr* jsou stručně shrnuty zjištěné údaje, v posledním odstavci taktéž navrhnu několik možných řešení dané problematiky. Jak autorka sama podotýká, neexistuje na českém výzkumném poli studie, jež by srovnávala rizika domácích porodů s porody v nemocničních zařízeních. Je zde tedy prostor pro další vědecké bádání, které nezbývá, než autorce doporučit.

Než přistoupím ke konečnému zhodnocení práce, příkládám, spíše pro zamyšlení, následující otázky k obhajobě:

- 1) Myslíte si, že je názor lékařů, jakožto představitelů dominantního diskurzu, ovlivněn finančními aspekty péče (jak je naznačeno v přepisu rozhovoru na str. 43)?
- 2) Bylo by podle Vás ku prospěchu prosazování metod přirozeného porodu propojení zájmů a aktivit dvou největších organizací shromažďující porodní asistentky UNIPA a ČKPA?

Závěrem se odvažuji shrnout, že text (navzdory uvedeným drobným výtkám) přesahuje svým obsahem a odborností úroveň bakalářské práce. Práci **doporučuji** k obhajobě a navrhuji hodnocení **výborně**.

V Praze, 5.6.2014

Mgr. Lucie Hromková